

Jeg kan maaske knytte disse Oplysninger til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Rytter i saa høj Grad beskæftiger sig med, Spørgsmaalet om, hvorfor Hr. Berning ikke straks har faaet fri Proces til at anlægge Sag imod Justitsministeriet. Det ærede Medlem redegjorde for dette Spørgsmaal paa den Maade, at han læste en hel Del Skrivelser op, hvor han syntes at lægge særlig Vægt paa, at Hr. Berning var i Stand til at udtrykke sig baade klart og skarpt. Jeg har ikke nogen Sinde næret ringeste Tvivl om Hr. Bernings Intelligens, herom ved jeg intet, jeg ved kun, at han er psykisk abnorm i de Retninger, her er fremdraget, hans Intelligens i øvrigt ved jeg ikke andet om end, at jeg gaar ud fra, at han, siden han har kunnet være Lærer og være Lærer i Aarevis, er i Besiddelse af mere end almindelig Intelligens. Men altsaa den 25. Oktober skulde han løslades, og netop samme Dag modtog jeg Retslægeraadets Erklæring. Retslægeraadets Erklæring gik ud paa — ja, for ikke at komme til at sige noget urigtigt, maa jeg hellere læse den op —, at „Berning hverken er sindssyg eller aandssvag, men et psykisk degenereret Individ, lidende af en udpræget seksuel Hyperæstesi, som giver sig Udslag i hyppige samfundsfarlige Forbrydelser, og som han trods gentagne Straffe er ganske ude af Stand til at beherske“, hvorfor Raadet altsaa skønner, at han burde interneres. Jeg mener i og for sig, at jeg kunde have handlet paa Grundlag af Retslægeraadets Erklæring, men da Sagen var meget vanskelig i sig selv, da jeg efter det foreliggende ikke turde slippe ham løs og paa den anden Side naturligvis maatte sige mig selv, at der, naar det udtrykkelig blev sagt, at han hverken var sindssyg eller aandssvag, kunde være nogen Tvivl om, hvorvidt der i Lovgivningen fandtes tilstrækkelig Hjemmel for Justitsministeren til her at optræde, forlangte jeg ud fra denne Tvivl, at denne Sag skulde sendes til Sundhedsstyrelsen for ogsaa at faa dens Erklæring. Forinden jeg fik Svaret fra Sundhedsstyrelsen, vidste jeg ikke en Gang selv, hvorvidt jeg ikke turde opretholde denne Internering, som indtil videre var en Nødhjælp — det ene Standpunkt —, eller om jeg turde fastholde den, og denne Erklæring fik jeg den 8. November 1924. Hvis det ærede Medlem Hr. Rytter ikke har det Ønske at komme mig til Livs, hvad jeg ikke tror vil lykkes ham, men kun har det Ønske at faa Sagen oplyst saa rigtigt som muligt, saa vil han allerede deraf kunne forstaa og ogsaa kunne

se af Skrivelsen, at naar Hr. Berning ikke fik noget klart Svar før efter den 8. November, var det, fordi jeg ikke kunde svare ham, før jeg havde Sundhedsstyrelsens Erklæring. Denne Erklæring fik jeg saa den 8. November, og denne Erklæring bruger uden mindste Foranledning fra min Side netop det Udtryk, som jeg maatte lægge Hovedvægten paa, at han var vel ikke sindssyg eller aandssvag, men han var psykisk abnorm i en saadan Grad o. s. v., som jeg læste op. Det var det samme Standpunkt, som jeg selv havde haft hele Tiden, at naar Personer er saa psykisk abnorme, at de er ganske ude af Stand til at beherske sig, maa de i den Henseende ligestilles med dem, som egentlig kaldes sindssyge eller aandssvage, en Opfattelse, som jeg tre Dage efter ifølge en ogsaa for en Sikkerheds Skyld indhentet Erklæring fra Professor Wimmer og Professor Bentzon fik stadfæstet. Dette faldt samtidig med, at jeg kom til at svare det ærede Medlem Hr. Rode under Finanslovens første Behandling, det var vistnok den 11. November; det var en Tirsdag, og jeg havde faaet disse Erklæringer Søndag Aften.

Derefter var jeg klar over mit Standpunkt. Jeg havde Sundhedsstyrelsen, jeg havde Professor Wimmer, og jeg havde Professor Bentzon, dem, som jeg særlig maatte betragte som Autoriteter paa dette Omraade, med mig, og derfor kom jeg til et andet eller et sikrere Standpunkt end det, jeg oprindeligt havde taget — ikke gennem nogen Vaklen, men gennem en Fortsættelse med større Sikkerhed ad den Vej, jeg oprindeligt var slaaet ind paa —, til det Standpunkt, at det er berettiget at tilbageholde Hr. Berning ogsaa efter den gældende Lovgivning.

Men jeg sagde under den samme Tale ved Finanslovens første Behandling: indtil de nødvendige Lovforanstaltninger kan træffes. Jeg kunde ikke vide, hvor hurtigt det var muligt at træffe disse Foranstaltninger, men da det ærede Medlem Hr. Pürschel straks erklærede sig rede til at være med til at gennemføre saadanne Foranstaltninger, og da det samme gjaldt for det ærede Medlem Hr. Rodes Vedkommende, saa var jeg i Løbet af fire Dage parat til at fremsætte Forslag om saadanne Lovforanstaltninger. Jeg ved ikke, hvad der er at bebrejde mig i denne Sag. Jeg kunde ikke svare Hr. Berning med Hensyn til, hvordan min endelige Stilling vilde blive, før vi var naaet til det Tidspunkt, og til den foreløbige Tilbageholdelse maa jeg hævde, at jeg har